

Macskák a padláson

Falu a háború után. A mezőn aknavájta kráterek, lebombázott házak, sebesülten csellengő gazdátlan jószágok.

Az egyik épségben maradt utcában lakott a hatvanöt éves, pirospozsgás arcú Mihákiné. A púposhátú özvegy kilószámra vásárolta fel a hentesüzlet aprólékait és nyesedékeit. Macskákat tartott a padláson.

Ha valami nem történt kedve szerint, akkor úgy feldühödött, hogy az incidens után még legalább öt percig hunyorgott és civakodott magában.

Amikor elérkezett az etetés ideje, létrán mászott fel a félészáz padláslakóhoz.

- Mit bánom én, ha össze is szartok mindent, de szaporodjatok, és meg ne lógjatok valamilyen rafinált csellel itt nekem.

A szűkös hely ellenére paradicsomi állapotok uralkodtak odafenn. A macskák matracok, rongyok kuszaságában éltek, kedvükre sokasodhattak és ez a kényelem teljesítette ki számukra a tökéletes macskaidillt.

Mihákiné, a férje spórolt vagyona révén – vagy ki tudja miért? - pompás anyagiakkal rendelkezett, nem koplalt, televízió nézte az esti műsort és a néha odatévedő unokáját is mindig megajándékozta, ám a gyermek sohasem mehetett le a szűrős vegyszerszagot árasztó pinceszobába.

A következő nap reggelén Mihákiné megetette macskáit, ő is bekapott néhány falatot, azután riadtan ránézett faliórájára.

- Jézusom, már húsz perce ki kellett volna nyitnom!

Nyugtalanul terítette vállára sajátkötésű kendőjét és kicsoszogott az utcára nyíló, külön-bejáratú üzletéhez.

A boltocska kirakatában csodaszép foltos, fehér és szürke prémkabátok pompáztak.

